

A gyógyítás rövid története

Novella

© Bors Gábor, 2017
www.mkmuhely.hu

‘Jobban érezed tet?’ kérdezte a gyógyító, gondosan megformálva minden egyes szótagot. Bólintottam, és morogtam valamit, ami kívülről akár „igen”-nek is tűnhetett. A mogorva reakcióval azt szerettem volna palástolni, mennyire megdöbbenett a pár másodperces beavatkozás eredménye – a gyógyító csak a lábamra helyezte az egyik elülső végtagját, és pillanatokon belül megszűnt a fájdalom a térdemben. A fájdalom, ami húsz éve állandó társam volt, és éjjel-nappal emlékeztetett arra, milyen törekeny az emberi test. A fájdalom, amit eddig teljes mértékben soha semmilyen orvosi beavatkozásnak, tanácsnak nem sikerült megszüntetnie, még rövid időre sem. Egyszer kísérleti jelleggel úgy telepumpáltak idegrendszeri szupresszorokkal, hogy a számat is alig bírtam kinyitni – de a térdem akkor is sajgott. Az orvosok akkor megállapították, hogy pszichésen ragaszkodom a fájdalomhoz, mert az elmúlt 10 évben már annyira a személyiségem részévé vált, hogy a megszűnése az identitásomat veszélyezteti – és ezzel fel is adták a további próbálkozást. Most pedig a gyógyítóval szemben ülve meg kellett állapítanom, hogy korántsem mondtak akkora ostobaságot, a fájdalom hiányának hatására szörnyű ürességet éreztem, és majdnem elkapott a pánik. Mélyeket lélegeztem, és próbáltam ellazulni – a gyógyító pedig folyamatosan figyelt.

‘Lehetséges tranzienis fájdalom,’ mondta egy rövid idő elteltével. ‘A szervi problémát szüntettem, de az idegrendszerben kóboráram jelleggel még egy ideig maradhat a fájdalom nyoma. Akarod, hogy szüntetem azot

is?’ Megráztam a fejem, majd röviden a végtagjára tettem a kezemet (az ő kultúrájukban ez a köszönetnyilvánítás egy formája, amennyire tudom). Felálltam a székből, és odébb támolyogtam a kezelés utáni pihenéshez kijelölt székekhez. Mire leültem és visszafordultam, a gyógyító már a következő pácienssel foglalatoskodott.

2

Nincs egészen két éve, hogy a gyógyítók először a Földre tették lábukat – pontosabban alsó végtagjaikat. Nagyon udvariasan közelítettek az emberiség felé, bár azzal okoztak némi pánikot, hogy a Földtől 100.000 km-re állomásozó űrhajójuk álcázottan érkezett a Naprendszerbe, így a földi hatalmak katonai felderítése annyit látott belőlük, hogy hirtelen megjelennek a világűrben, jelentősen közelebb, mint a Hold. Egy rövid nukleáris rakétakrízis után látszólag megnyugodtak a kedélyek, bár a katonai szerveket ismerve, ezen a belépőn még sokáig duzzogni fognak. Mindenesetre az idegenek üzeneteit (misperint békés szándékokkal érkeztek, nem hoztak magukkal semmilyen fegyvert, és elsődleges céljuk a strukturális gyógyítás meghonosítása a Földön) minden jelentősebb hatalom nagyszabású kommunikében üdvözölte, és lehetővé vált, hogy az idegenek kereken 100 állomást létesítsenek a Földön, amelyek a gyógyítást és a tudás átadását szolgálják.

Az elmúlt 23 hónap aztán néhány látványos, szinte csodás eredményt hozott, és ezek mellett számos csalódást. Az idegenek a munkájukat értelemszerűen tényleges

gyógyítással kezdték, és világpolitikai szinten eufóriához vezetett, hogy néhány héten belül az összes nagybeteg politikus és gazdasági potentát kitűnő egészségi állapotnak örvendhetett. Azonban a természeténél fogva is illékony örömrészes rövidesen visszahúzódott, és elkezdtek sorjázni a kérdések – kérdések, amelyekre nem született válasz.

Először is, az idegenek semmit nem voltak hajlandóak elárulni magukról. Homályosan utaltak rá, hogy a Tejútrendszer egy távoli részéből érkeztek, de az anyabolygójuk, esetleg birodalmuk pontosabb lokációjával kapcsolatos kérdéseket egyszerűen figyelmen kívül hagyták.

Másodszor, a gyógyításként és tudásátadásként felvezetett tevékenységből a mai napig csak a gyógyítás materializálódott, a gyógyítók semmit nem voltak hajlandóak elárulni a módszereikről. Az indoklásuk meglehetősen gyanúsán hangzott – arra hivatkoztak, hogy pontosabb információkra van szükségük az emberi szervezetről ahhoz, hogy meg tudják értetni velünk a módszereik működését. Ez persze kezdetben teljesen jogos érv volt, de miután kitartó munkával egyedenként felszámolták a rákot, az AIDS-t, a harmadik világbeli fertőző járványokat, és még ki tudja, mi mindent, a folyamatosan ismételtetett mantra egyre inkább nevetségessé vált. Nyilvánvaló volt, hogy nem bíznak bennünk, nem akarják megosztani velünk a titkaikat.

Aztán, nem egészen öt hónappal ezelőtt robbant a bomba – elkezdtek szállingózni a hírek a visszaesésekről. Az idegeneknek persze mindenre volt magyarázatuk. Az, hogy a fertőző betegségeket az emberek felelőtlen viselkedéssel könnyen vissza tudják kapni, rendben van. A mozgásszervi megbetegedések visszatérése is magyarázható gondatlan

életmóddal, túleröltetéssel. Azonban a gyomor- és bélrendszeri problémák tömeges újra felbukkanása szinte az egész bolygón kicsapta a biztosítékot. Az erre született magyarázat erősen sántított – a gyógyítók egybehangzó (minden bizonnyal központilag megfogalmazott) véleménye szerint az emberiség napi táplálkozásában számos olyan elem van, amely az ilyen betegségek kialakulását katalizálják, esetleg egyenesen okozzák. Ezek az állítások már önmagukban is nagy felzúdulást váltottak ki, sokan arroganciával, nemtörődomséggel, az emberiség hülyének nézésével vádolták az idegeneket. Az igazi konfliktusra azonban addig várni kellett, amíg az egyik ország (konkrétan az én hazám) élelmiszerügyi hivatala megpróbálta komolyan venni a felhozott érveket, és felkérte az egyik gyógyítót, hogy egy jelentős piaci erővel rendelkező diszkontlánc élelmiszereit vizsgálja meg hosszú távú egészségvédelmi szempontból. A gyógyító ennek a kérésnek eleget is tett, és a közel két napos vizsgálat után az került a hivatalos jelentésbe, hogy a megvizsgált ételek, italok, kiegészítők több mint 99%-a hosszútávon egészségkárosító hatással rendelkezik.

Az idegenellenesség ezen a ponton hágott a tetőfokára – a diszkontlánc legfelső szintű vezetése világméretű kampányt indított az idegenek jelenléte és sarlatánkodása ellen, és melléjük szépen csendesen felsorakoztak a gyógyszeripar képviselői, valamint a fegyvergyártásban érintett cégek egy jelentős hányada is. Kevésen múltott, hogy az idegeneket kiutasítsák a bolygóról – az akadályt egyedül az a közel százmillió súlyosan beteg ember jelentette, akik immár közel két éve vártak a gyógyulásukra, és jellemzően már időpontjuk is volt valamelyik gyógyászati állomás meglátogatására. Ezért

aztán a közvélemény kivételesen elnyomta a hangoskodó nagyvállalatokat, és a gyógyítás tovább folytatódott – bár az eddigieknél lényegesen barátságosabb légkörben. Ez azonban mit sem zavarta azokat az embereket, akik súlyos idegrendszeri rendellenességektől, érzékszervi zavaroktól vagy egyéb, korábban gyógyíthatatlannak hitt nyavalyáktól szabadultak meg az idegenek segítségével.

3

Miközben próbáltam megbarátkozni a fájdalom hiányával, egy kis időre elbóbiskolhattam, mert egy magas, fehérbőrű férfi, aki az előbb még a gyógyításra várók között állt sorban, már felém tartott, és elfoglalta a mellettem lévő széket. Nagyon megviselhette a gyógyítási folyamat, mert izzadt, nehezen lélegzett, és riadt tekintettel nézett balra-jobbra. ‘Biztosan őt is valami régóta megszokott bajától szabadították meg,’ gondoltam magamban, és biztatóan a vállára tettem a kezem. Riadtan odakapta a fejét, és kérdően nézett rám.

‘Nyugodjon meg, barátom,’ mondtam neki. ‘Még én is birkózom a kezelés utóhatásával.’ Hevesen bólogatott, majd elfordult, és magábra roskadva üldögélt a széken.

Ismét a gondolataimba merültem, és csak akkor riadtam fel, amikor szomszédom felől egy szörnyűséges sikoly hangzott fel. Szerencsétlen ember a székről lecsúszva fetrengett a földön, a torkát markolászta, és a szájából ömlött a vér. Mellétérdeltem és próbáltam rajta segíteni (bár fogalmam sem volt, hogyan), és csak a szemem sarkából láttam, hogy a gyógyító felugrik a helyéről, és

hozzánk siet. Rátette az elülső végtagjait a férfi mellkasára és torkára, aztán néhány másodperc múlva felegyenesedett. Ütemesen megremegett néhányszor (ez náluk állítólag a szomorúságra utal), és annyit mondott alig hallhatóan: ‘Miért itt ülöt le ez az ember, ha gyógyításra volt szükség?’

Az állomás földi képviselője bejelentette, hogy a gyógyítás a következő egy órában szünetelni fog – akkor még senki sem sejtette, hogy az állomás soha többet nem folytatja a működését. Mint kiderült, az ügy igencsak zavaros: a gyógyító azt állította, hogy a férfit nem kezelte, míg a gyógyításra várók közül többen tanúsították, hogy a szerencsétlen véget ért ember valamiféle toroktáji daganattal érkezett, és látták, hogy az idegen gyógyító pár másodpercre a nyakára teszi a kezét, majd, a megszokott procedúrának megfelelően a férfi zavartan továbbáll a pihenőszékekhez. Pár percen belül pedig elérte a végzete – a boncolás azt állapította meg, hogy az illető gégeje teljes mértékben összeroncsolódott, a sérülés eredete nem megállapítható.

4

Az elmúlt hónapokban csak csendesen lappangó idegenellenesség újult erővel lángolt fel. Az elhalálozott férfi családja megpróbálta beperelni az idegen gyógyítót (ami természetesen nem járt sikerrel), valamint az állomás személyzetét és az országot, amelynek területén az állomás helyet kapott. A gyógyítás folytatása gyakorlatilag lehetetlenné vált, mert a halálesettel hangjukat újra

megtaláló xenofóbok tömegesen tüntettek a többi 99 állomás előtt, elzárva a bejáratokat – velük számos ízben összecsaptak azok a kétségbeesett emberek, akiknek az adott napra volt időpontjuk, és szerettek volna meggyógyulni. Az összecsapások intenzitására jellemző volt, hogy egyetlen sem zárult halálos áldozat nélkül, és a második napon (amikorra az áldozatok száma elérte a kétszázat) az ENSZ egységes katonai akciót kezdeményezett az állomások körülzárására. A világ vezetői lázasan tanakodtak, milyen megoldást találjanak a folytatásra, azonban az idegenek megelőzték őket. A gyógyítók meghatalmazott kommunikációs képviselője (aki az elmúlt 23 hónapban egyáltalán nem jelentkezett) a tanácskozás harmadik órájának derekán megjelent az ülésteremben (véltetően teleportált), és a következő rövid üzenetet közvetítette.

‘Földlakók. Mi a gyógyítást ajándéknak adtuk tinek, és aggodalommal tölt el mit, milyen hatásokat váltot ki az ajándék az elmúlt 6 földi hónapban. Ha az ajándékot nem akartok, tiszteletben tartjuk. Ha az ajándék visszautasítást mondvacsinálot ürüggyvel kívántok bonyolítani, az ellen sincs kifogásunk. Azonban nem engedjük, hogy a gyógyítást végző társaink veszélybe kerüljenek a földi politika miatt. Ezért azonnal távozzunk a bolygóról.’

Ki tudja, mi lett volna a fenti bejelentés sorsa, ha az ülésteremben az egyik kisebb ország képviselője nem rögzíti az egészet kommunikációs eszközével, és a politikai, ill. a bulvár-implikációkról megfeledkezve nem publikálja azonnal egyszerre több népszerű közösségi csomóponton. Természetesen a felvétel percek alatt ismertté vált a Föld összes lakója számára, és a korábban csak kisebb csoportok szintjén felmerülő megosztottság

hatalmában kerítette az egész bolygót – a lakosság 60%-a szerint a világ vezetői hazudtak, 40% szerint pedig az idegenek, akik határtalan arroganciájukban nem bírták elviselni, hogy a százmilliós nagyságrendű gyógyítási kísérlet közül akárcsak egy is rosszul sikerüljön.

Egy dologban azonban biztosan igazat mondtak az földönkívüliek. A kommunikációs képviselő kinyilatkozása után percekkel az összes gyógyítási állomást őrző katonai osztag megkapta a parancsot az állomások felnyitására, és a gyógyítók valóban mind eltűntek. Ezzel párhuzamosan a tudományos csillagászati központok elárasztották a világhálót az arról szóló hírekkel, hogy az idegen űrhajó eltűnt a látóterükből – azonban még ennél is többet mondott, hogy a katonai szervek mélyen hallgattak. Nem egészen két évig tartott a csoda.

5

Az idegenek távozása után a gyógyításra várók közül sokan végzetes apátiába estek, és a gyógyultak körében is felülötötte a fejét a pánik – sokan számítottunk arra, hogy a gyógyulásunk érzete csak valami trükk következménye, és a tünetek előbb-utóbb visszatérnek. A korábbi halálos betegek nyilván akár a hisztériáig is elmentek a pánikban, míg például én sokkal nyugodtabban vártam, hogy a fájdalom, amely 20 évig kísérte az életemet, visszatérjen. Azonban nem tért vissza, és néhány hónap elteltével rá kellett ébrednem, hogy kénytelen vagyok új fixációt találni magamnak. Ez nem is volt nehéz – mivel az idegenektől nehezen akaródzott elszakadnom, megtaláltam magamnak

azt az egy megválaszolatlan kérdést, aminek a felderítésére egyáltalán bármi remény kínálkozott. Nevezetesen, szerettem volna megtudni, hogy az idegenek mely ételeinket találták fogyasztásra alkalmasnak.

Nagy műgonddal hamisítottam magamnak egy igazolványt, amely magas rangú képviselőjeként azonosított országunk élelmiszeripari felügyeletének, és meglátogattam a vizsgálat helyszínéeként szolgáló áruházat – a remekbeszabott igazolvány villogtatásával rövid úton elértem, hogy négy szemközt tudjak beszélni az áruház igazgatójával. A kötelező kellemkedés után mélyen emberünk szemébe néztem, és felvezettem mondandómat:

‘Néhány további kérdést szeretnék feltenni az idegen gyógyító által megvizsgált termékekkel kapcsolatban.’

Azonnal láttam a férfi reakcióján, hogy valami fontosra tapintottam rá. Megmerevedett, rémülten nézett rám, majd kiengedett és nevetni kezdett.

‘Na, most aztán jól elárultam magam, igaz?’ kérdezte el-elcsukló hangon. ‘Azt hittem, maguknál mindenki annyira ostoba, hogy egy teljesen nyilvánvaló furcsaságra sem képesek rákérdezni – de úgy látom, az utólagos felülvizsgálatok egy kicsit hatékonyabban zajlanak.’ Elhallgatott, én pedig nem tudván, mit is takargat, egy örökzöld általánossággal válaszoltam.

‘Könnyítsen a lelkén, korántsem biztos, hogy akkora nagy bajban van.’

‘Hát persze,’ csóválta a fejét, ‘nem is maguktól félek, hanem a saját főnökeimtől. Úgy ki fognak rúgni, hogy a lábam sem éri a földet. Áruljon el valamit.’

‘Ugyan kicsodát?’ kérdeztem gyanakodva.

‘Hát azt, hogy tényleg maga volt az egyetlen ember, akiben felmerült a kérdés, hogyan lehetséges, hogy az idegen

gyógyító összesen egyetlen terméket talált hosszú távon fogyasztásra alkalmasnak, és nem többet – még azokat sem, amelyek ugyanabba a családba tartoznak, csak más ízesítéssel?’

Nagyon igyekeztem, hogy ne üljön ki az arcomra a döbbenet. Eddig 1%-ról tudtam, ami szintén elég vad – de hogy egy, egy, egyetlen...

‘Igen,’ bólintottam végül, ‘egyedül nekem volt furcsa. A többiek azt gondolták, hogy ez valami komplikált pszichés trükk az idegenek részéről.’

‘Isten az égben,’ forgatta a szemét az igazgató, ‘fel sem merült senkiben, hogy esetleg helyes az analízis?’

‘Nem,’ mondtam óvatosan, ‘ezt az opciót nem vizsgáltuk.’

A férfi pár másodpercig meredten bámult rám, aztán ismét felnevetett.

‘Hogy én mekkora marha vagyok,’ mondta vidám arccal, épp csak egy árnyalatnyi keserőséggel a hangjában. ‘Magának nincsenek is pontos információi erről az ügyről, igaz? Csak általánosan puhatólózik itt, és én már elmondtam a történet nagyobb részét.’ Beletúrt a hajába, majd így folytatta. ‘Tudja mit, most már sportember leszek. Remélem, maga is az lesz, és ha meg tudom győzni, akkor segít továbbra is titokban tartani az ügyet.’

‘Hallgatom,’ mondtam hűvösen.

‘Az egyetlen termék, amely átment a gyógyító rostáján, egy lekvár. Pontosabban a „Régi idők” termékcsalád meggy ízesítésű változata. Ugyanazon család sárgabarack, eper és bodza ízesítésű tagjai elbuktak, mert azokat a szokásos rend szerint a központtól kapjuk. A meggy azonban más forrásból származik.’

Szünetet tartott, egy kicsit kiélvezve, hogy egy rövid ideig fölényben lehet. Szemrehányóan néztem rá, mire folytatta.

‘A meggylekvárok logisztikáját évek óta hamisítom. Keveset rendelék, és papíron keveset is adunk el, de a valóságban nagyon is forog a termék. Jutka néni szállítja a lekvárt, aki a nagynéném, Pista fia pedig nagyon ügyesen hamisítja a címkéket, valamint belenyúl a kasszák adatforgalmába is, hogy ne tűnjön fel, hogy több az eladás, mint az árukészlet. Az emberek imádják, Jutka néninek és Pistának rendes jövedelme van belőle, és én is elteszek egy keveset a lánc számára láthatatlan bevételből. Most mondja meg. Évekig sikeresen fut ez a minden ízében alaposan kitervelt operáció, aztán idejön valami habókos földönkívüli, és leleplez minket azért, mert az összes többi termékünk alkalmatlan emberi fogyasztásra, csak Jutka néni lekvárjától nem kap az ember gyomorfekélyt.’ Csóválta a fejét, aztán kitört belőle a nevetés.

Rövidesen elbúcsúztunk, és megígértem, hogy megtartom a relatíve ártalmatlan titkot. Jelképesen még magammal is vittem egy üveggel a csodálatos meggylekvárból. Úton hazafelé aztán valami elemi szégyenérzet kerített hatalmába.

A lábam pedig azóta sem fáj.